

Helle Thorning-Schmidt (S):

Det er jo en meget interessant debat, vi har haft i dag, og jeg er da meget, meget glad for, at hr. Morten Østergaard har talt lidt på, hvad Venstres ordfører har sagt, og jeg håber også, man kan lave en lignende optælling på statsministeren, for der er jo brugt utrolig meget tid på at tale om 1990'erne og utrolig meget tid på at tale om Socialdemokraterne.

Jeg ved næsten ikke, om jeg skal grine eller græde. Jeg tror nu, jeg vil grine, for det er da egentlig en ære, at statsministeren bruger så lang tid på at debattere med Socialdemokraterne. Så det er da egentlig meget godt.

Der er nu nogle ting, som er ganske slående ved det, der er sagt i dag, og det er måske mest de ting, der ikke er blevet talt om. Det, der er slående, er jo som sagt, at statsministeren bruger al sin tid på at skue bagud, ikke fremad. Det, statsministeren er frygtelig god til, er at prale af fortiden, og så er han selvfølgelig også god til – det har han nemlig ganske stor øvelse i – at skælde ud på Socialdemokraterne.

Det vil så også sige, at når vi taler om fremtidens udfordringer, f.eks. Irak eller miljø- og energiudfordringen, glider statsministeren fuldstændig af. Jeg kunne ikke få et præcist svar, jeg kunne faktisk slet ikke få noget svar på nogen af de spørgsmål, jeg havde stillet. Så der afviser man at lytte.

Så er der jo et særligt speciale, som statsministeren er så glad for, og det er at præsentere skræmmebilleder af, hvad Socialdemokraterne ønsker. Jeg må bare sige en ting ganske, ganske tydeligt: Vi ønsker ikke at rulle de tidligere skattelettelser tilbage. Vi konstaterer, at man har givet skattelettelser, vi konstaterer, at de penge kunne have været brugt på velfærdsforbedringer, men vi konstaterer også, at sket er sket. VKO-blokken har valgt, at det skulle være sådan. Pengene kunne have været brugt på velfærd, og vi siger også, at det måske er en af grundene til, at velfærden halter i dag.

Det andet, vi kan konstatere, er, at det er utrolig småt med nye initiativer, og der er vel kun ét forslag i det, som statsministeren er kommet med. Det er den her demokratikanon, altså flere eksperter, som skal sidde og udtale sig om, hvad vi alle sammen skal mene om demokrati. Jeg er spændt på at se deltagereskaren i den her demokratikanon, og jeg håber da også, og det håber jeg også statsministeren måske kan bekræfte, at der kommer nogle fra arbejderbevægelsen med til at beskrive, hvad demokrati er – nogle af

dem, som også har været med til at præge vores velfærdssamfund. Så alt det her udstiller regeringens passivitet.

Det samme kan man sige på arbejdsmarkedsområdet. Jeg anerkender, at der er kommet flere mennesker i arbejde i denne regerings tid, men det skulle da også bare mangle i en tid, hvor vi har højkonjunktur, at man ikke magter at sætte flere i arbejde. Det, der er spørgsmålet nu, er: Har regeringen givet op? Har man givet op over for at få flere mennesker i arbejde? Det synes jeg da er relevant at vi sætter fokus på, og jeg skal da gerne komme med gode ideer til, hvordan vi kan få flere ud på arbejdsmarkedet.

Så har vi Irak. Statsministeren har ikke ønsket at svare på spørgsmål om Irak. Men min opfordring skal være, og statsministeren har jo en chance igen: Erkend dog realiteterne i Irak, erkend, at der er borgerkrig nede i Irak. Lad os stille hinanden spørgsmålet: Hvad kan vi lære af situationen i Irak? Og jeg synes da, det er interessant at spørge regeringen: Fortryder man overhovedet noget i Irak?

Det kan godt være, at der er nogen, der synes, de ikke har fået noget ud af debatten, men jeg har fået noget ud af debatten. Jeg har fået det ud af den, at regeringen og statsministeren er lodret imod kvalitetsrettigheder. Det vil sige, at noget af det, vi har foreslået om, at vi skal give et måltid mad til de små børn i daginstitutionerne, er regeringen imod, og man mener, det vil skabe mere administration. Jeg forstår det overhovedet ikke.

Det andet, man er imod, er f.eks., at vi skal sikre, at mennesker, der er alvorligt syge, ikke kommer til at ligge på gangene på vores hospitaler, at patienterne nærmest skal have en garanti for, at de ikke kommer til at ligge på hospitalernes gange. Det er en velfærdsrettighed, regeringen er imod.

Så har vi også fået noget helt på det rene. Vi har fået det på det rene, at hvis der er et råderum i dansk økonomi, skal i hvert fald noget af det bruges på skattelettelser. Det noget kunne måske i stedet for bruges på velfærd. Så der er forskel i dansk politik.

KI. 16.20

Så har vi kommentarerne til velfærd, og der må vi jo bare konstatere, at regeringen har sendt tingene i udvalg, flere udvalg, med flere tænkepauser og meget lidt konkret handling. Til det må vi sige, at der jo er problemer ude omkring i kommunerne. På tværs af partiskel ytres der